

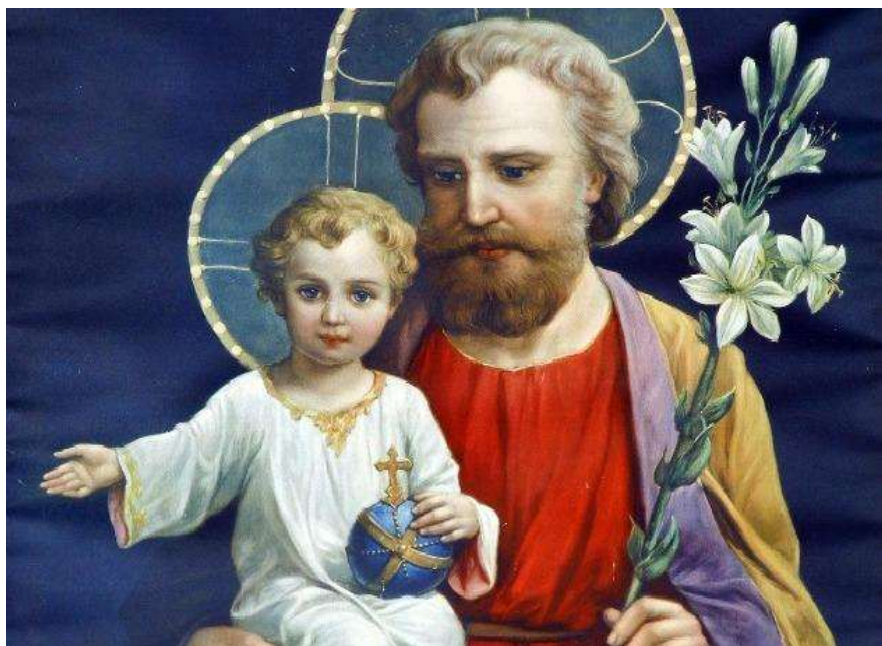

OGLEDALO

HKZ ULM - EHINGEN

5./2023.

**SVIM ČLANOVIMA HKZ ULM LAGOSLOVLJEN
PATRON SV. JOSIP RADNIK**

SVEĆENIČKA SLUŽBA

Svećenik je poimence od Krista prozvani i drugima poslani, koji se odaziva u vjeri i slobodi. Pozvan je biti prijatelj s Kristom a onda pratitelj i navjestitelj Krista drugima. Drugima naviješta, prenosi, donosi Onoga koji

ga je poslao a ne sebe samoga. To što posreduje nije od njega, nije njego-vo. Bit i smisao svećeničke službe izražena je kroz učiteljsku, posvetitelj-sku i pastirsku zadaću a proizlazi iz pashalnoga misterija Isusa Krista koji je ustanovio svećeništvo.. Zato svećenik nije samo vršitelj kulta, nego vikar (zastupnik) Isusa Krista. Zato on ne smije biti samo «zanatlija kulta», nego navjestitelj Riječi. On mora postati *gorućim grmom* iz kojega izlazi glas koji ukazuje i usmjerava na Boga.

Kristovo poslanje svećenik vrši u Crkvi koja je zajednica pozvanih. Svećenik u zajednici a zajednica sa svećenikom. Ne treba njihove uloge poistovjetiti, ali ni suprotstavljati. Treba ih razlikovno povezivati u jednu širu cjelinu. Za jedne i druge ima mjesta u Kristovoj Crkvi. Ne treba nam ni klerikalizacija, ni laicizacija Crkve, nego samo Kristoizacija i pneumatizacija.

KAKO I ZAŠTO SAM POSTAO SVEĆENIK?

Čovjek kupi neke knjige na vrijeme, ali ih stigne pročitati tek kasnije. Kad god ih pročita ipak je na vrijeme. Tako se meni dogodilo s više knjiga, pa i sa ovom: *Zašto sam postao svećenik?* (izdao: Informativni centar za zvanja, priredio: J. Klarić, niz: *Djela za zvanja*, Zagreb, 1986.). Na postavljeno pitanje knjižica nudi odgovore i razmišljanja svjetski poznatih crkvenih velikodostojnika, koje je svojevremeno objavljivao *Vjesnik đakovačke i srijemske biskupije*. To jednostavno pitanje potaklo je i moju malenkost na razmišljanje, koje po prvi puta stavljam na papir.

Rodna gruda me primila u naručje života u krugu moje ne tako brojne obitelji (uz roditelje imam jednog brata i pokojnog polubrata). Na rodnoj grudi obitelj nas je hranila i pojila kada su bile nerodne i sušne godine. Rodna gruda nas je sve veselila cvrkutima ptica i mirisom cvijeća, plodovima svojih stabala i prinosima svojih njiva, zelenilom svojih pašnjaka i šarenilom svojih šuma. Nama je darivala svoju snagu, poklanjala

svoje čari, nama je otkrivala svoje tajne a naše je uvijek čuvala. Žalosne je tješila, gladne hranila, žedne pojila, klonule pridizala, posvađane mirila i sl.

Šira i uža obitelj, koju bi bilo teško rastavljati, disali su jednim srcem i jednom dušom, u skladu s cijelim zaselkom i rodnom grudom. Udisali smo potpuno čisti zrak rodne grude i zdrave obiteljske atmosfere nezagađen ni fizički, ni psihički, ni moralno. Samo je tadašnja politika unosila u našu sredinu neprihvatljivi smrad komunizma kojemu je snažna obitelj i zdrava sredina uspješno odolijevala. Odrastao sam u vrijeme kada su se u mojoj rodnoj sredini tek pojavljivali prvi satovi, radio prijemnici a do televizora trebalo je još dugo čekati. Kompjuter, mobitel i sva digitalna

tehnik tada nisu bili ni u majčinoj utrobi. Zdravi duh temeljen isključivo na kršćanskim načelima bio je primljen i življen u mojoj obitelji i sredini. Jutarnja i večernja molitva odzvanjale su ne samo u našim kućama, nego i u

našim dvorištima, molitva prije i poslije jela bile su nešto normalno a sveta Misa bila je zakon nad zakonima, pa smo išli više puta i radnim danima a nedjeljom i blagdanima obavezno na Misu u našu župnu crkvu koja nam je tada bila udaljena više od kilometar od kuće.

Kontakti s našim župnikom preč. Petrom Živkovićem (umro 1985.) bili su vrlo česti, neusiljeni i spontani. Pokojni župnik je u Drugom svjetskom ratu svašta propatio. Partizani su ga jednom natjerali da je morao sam sebi iskopati raku nad kojom je trebao biti strijeljan. No, zahvaljujući nekom čovjeku ipak je ostao na životu. On je posebno volio šetnju. Među svojim ciljevima često je imao i moje Snagiće, zaselak u kojem sam rođen. Putovi njegove šetnje bili su nepredvidivi. Najmanje se kretao zacrtanim putovima, samo kad je morao, inače bi uvijek išao njivama, kukuruzima, voćnjacima, livadama i sl. Znao je tako banuti iznenada i nenajavljeno. Njegova prethodnica, njegov crno-bijeli veliki pas, imenom Đžipsin, najavljuvao je njegov dolazak. Uvijek smo mu se radovali, jer bi nam skoro svaki puta nešto donosio, najčešće bombone ili šećerke, kako smo ih

onda zvali. Prečasni bi se s nama kratko našalio, nešto nas upitao i nagradio bombonima.

Tako sam od najranijeg djetinjstva imao neki bliski kontakt sa svećenikom. Svećenikov lik, duh i profil bili su uvijek usko povezani s mojim životom. Župnik mi je vrlo rano kao petogodišnjaku, prvi rekao da bi ja mogao biti svećenik. Ja sam to zapamtio, ali nisam o tome razmišljao. Više su o tome razmišljali moji roditelji, posebno majka. Tako se širio malo pomalo glas da bi ja mogao biti „parok“.

Taj glas je okruženje potvrđivalo a ja se nisam protivio, iako nisam razumio što to sve znači. Jedino sam razumio da je to svakako nešto posebno. Godine su prolazile, vremena su se mijenjala a na meni je ostajao taj isti glas. Čak sam ga donekle i potvrđivao, posebno iznimno ranim ministriranjem i javnim čitanjem na župnim misama, zašto je trebalo svladati veliku tremu javnog nastupa. Drugi dječaci su se znali vaditi na moj račun, govoreći: *nek on čita, on će biti parok*. U neku ruku bio sam rano zabilježen i unaprijed opečaćen, zbog čega su me vršnjaci katkada znali ismijevati i šaliti se na moj račun. Trebalo je i to izdržati. Sjećam se da me takav glas koji puta pozitivno ograničavao i obuzdavao u mojim nestašlucima.

U široj i užoj obitelji na mene su posebno izvršili veliki utjecaj moja baka Manda, moj stric Mato (Matić), te moji roditelji a posebno moja majka. Mojoj majci, pokojnoj Anici, župnikova sugestija i prognoza s obzirom na moje zvanje, značila je uistinu mnogo. Naime, to je bila želja i njena srca, koju je ona kao želju sada javno izražavala. Ona je na tu nakanu skriveno i javno molila, postila i sve žrtvovala. Njezina želja mene je obvezivala, ali ne i prisiljavala. Pokojni otac, moj Mika, kako smo ga od milja uvijek zvali, iako mu je bilo ime Mijo, meni najdraže stvorenje na cijelomu svijetu, mirno je promatrao moj razvoj i moj životni put. Svoju želju s obzirom na moje zvanje uvijek je skrivao iza moje. Poštujući moju volju pronalazio je svoje zadovoljstvo. Oba naša roditelja

živjeli su sto posto za nas i našu budućnost. Svoj su život potvrđivali u našem. Naš uspjeh bio je uvijek njihova radost i zadovoljstvo. Naša sreća bila je uvijek njihovo veselje. Oni su nas učili moliti i raditi. Radi nas su godinama ustajali u 5 sati ujutro, da bi s nama obiteljski molili jutarnju. Tri godine morao sam pješačiti u osnovnu školu puna dva sata u jednom pravcu po kiši, snijegu ili ledu, po vrućini i hladnoći. Radi nas roditelji su rado podnosili žegu i napor dana i života. Mama je stalno neumorno radila sve težačke poslove kod kuće, pa je i kosila, što se smatra iznimno teškim i čisto muškim poslom. Pokojni Mika je godinama radio po gradilištima Dalmacije, Slovenije i Austrije. Sve što su nam roditelji željeli prenijeti i usaditi sami su potvrđivali svojim poštenjem, svojim životom. Dakle, njihov život bio je moj poziv. Sve od njih učvršćivalo me na još nejasnom putu svećeništva.

Gledajući retroaktivno moji roditelji su mi bili najbolji pedagozi, katehete, učitelji, prefekti i rektori, bili su mi i ostali, uz moga brata, najveća podrška do svećeništva i u svećeništvu.

Put do svećeništva nije mogao zaobići školu. Kada sam bio u osmom razredu 1966./7. došao je u našu župu kapelan, sada pok. vlč. Dominik Stojanović. Mlad, sposoban, živahan, kontaktibilan i sl. privukao je mnoge tadašnje mlade pa i moju malenkost. Osim zbornoga pjevanja za odrasle i mlade započeo je s vjeronaukom za mlade koje sam i ja pohađao. Bio sam s jedne strane obogaćen a s druge strane pročitani. Onu davno izrečenu prognozu staroga župnika, da bi ja mogao biti svećenik, sada je prepoznao i novi kapelan. Mene je to ohrabrilu, jer sam

počeo i sam tako razmišljati. No, sada više nije ostalo puno vremena za razmišljanje. Sada je trebalo konkretno djelovati i odlučiti se. Sam sam to želio, roditelji su to prepoznali a drugi me hrabрили na tom putu. Bilo je to

dovoljno za odluku poći u sjemenište. I sada mi je žao da me tada nije mogao ispratiti u sjemenište moj voljeni otac, koji je malo prije toga uspio pronaći posao u Sloveniji, pa je tamo brzo stekao povjerenje, te je mogao posuditi novac da bi mene mogao dostojno otpremi u sjemenište u Zagreb.

Četiri godine u Zagrebu prohujale su s vihorom. Ne ulazeći u neke detalje prihvaćao sam sjemenište i gimnaziju kao usputnu nužnu stanicu na putu do svećeništva. Nekih većih potresa ili lomova nisam proživljavao, ali sam sve više shvaćao ozbiljnost poziva za kojim sam pošao. Na kraju prvog razreda malo sam posustao a više posumnjao u moje kvalitete za to uzvišeno zvanje.

Taj put me 1971. godine doveo u Sarajevo, u Vrhbosansko bogoslovno sjemenište. Bila je to posebna i specijalna priprava za svećeništvo. Na tome putu ništa me više nije moglo zaustaviti. Nikada se nisam ozbiljno suočio s mogućnošću nekog drugog puta ili zvanja. Pa čak ni u vrijeme vojnog roka. To vrijeme je mene posebno učvrstilo u mome zvanju. Tada sam bio najbolji bogoslov. U Bogosloviji sam znao propustiti zajedničku molitvu, ali u vojsci baš nikada privatnu molitvu. Vojsku sam želio služiti bilo gdje samo ne u Beogradu. Bog me upravo vodio tamo gdje nisam htio, da mi pokaže svoju bezgraničnu snagu i ljubav. Poslije vojske opet Bogoslovija. Bez nekih prevrata i obrata došlo je đakonsko a onda 29. lipnja 1977. i svećeničko ređenje. Cilj je postignut. Postao sam svećenik Vrhbosanske nadbiskupije.

Do svećeništva sam uglavnom bio pošteđen teških kriza zvanja. Ali krize skoro nikoga potpuno ne zaobilaze. One se pojavljuju kad ih najmanje očekuješ. Tako je bilo i kod mene. Posebno su bile snažne nakon tri-četiri godine svećeništva, a kulminirale su kad mi je kolega prestao vršiti svećeničku službu. Tada su i mene obuzimale svakakve misli a jedna je bila napustiti. Izlaz iz krize pronašao sam dodatno u postdiplomskom studiju i povratku na izvore. Iskustvo mi kaže da je lakše postati svećenik, nego li ostati svećenik.

Zahvaljujem Gospodinu za zvanje koje mi je podario a koje nikako nisam mogao zaslužiti. Doista mogu zajedno s Pavlom reći: *milošću Božjom jesam što jesam...* Povijest moga zvanja ima očitu pravolinijsku tendenciju. Nije tu bilo izvanrednih milosnih obrata čitajući neku knjigu, susrećući neku osobu koja bi iz temelja promijenila moj životni smjer, nekih izvanrednih događaja, doživljaja, tragedija i slično. U mome zvanju se izvanrednih događaja, doživljaja, tragedija i slično. U mome zvanju se osjeća jedna neprekinuta konstantna linija uvijek s blagim uzdizanjem i sve većom sviješću zvanja i puta kojim sam pošao. Čini mi se da sam se s tom

idejom rodio a sigurno je da nikada ozbiljno druge nisam ni imao, iako, neskromno, mislim da mi je Bog podario neke darove koji bi bili dostatna podloga i za druga zvanja. U mojoj životnoj sredini Bog mi je podario takve roditelje koji su cijenili vjersko iznad svega, i što je najvažnije bili su mi živi primjeri i svjedoci. Zahvaljujući njima u meni se od malena razvijala klica zvanja, koju sam prepoznao kao svoju, s kojom sam se nekada na djetinji način identificirao. Složeni cilj meni se činio jednostavnim a put do cilja jasnim. Moja je zadaća bila samo koračati na tom putu kojim me Gospodin vodio. Zahvalan molim neka me On i dalje vodi na tom putu.

MAJČIN DAN: Pismo jednog ukrajinskog vojnika

„Za sve majke koje nas vole, čekaju i brinu za nas. Znam da nas niste othranile da bismo išli u rat, nego da budemo pravi muškarci. I kad je nevolja došla u našu zemlju, otišli smo da zaštitimo ono najvrijednije što imamo. Čekajte nas, sigurno ćemo se svi mi vratiti i moći ćete se još jednom posvađati s nama, reći nam što smo uradili pogrešno i skuhati nam nešto ukusno. Vidimo se kod kuće“ - završio je svoju poruku ukrajinski vojnik. 30.11.2022.

TERMINI

- 01.05.2023. – **SV. JOSIP – RADNIK: PATRON U ULMU** + Hrv. vrt
- 03.05.2023. – Ehingen: 17,30 krun i 18 h Misa
- 04.05.2023. – Ulm: 17-19 h ISP prvopričesnika i PROBA
- 05.05.2023. – Ulm: prvi petak, 18 h ISP, + Misa + klanjanje
- 07.05.2023. – Ulm: 13, 30 h – **PRVA SVETA PRIČEST**
- 08.05.2023. – Zajednička priprava za krštenje
- 10.05.2023. – Ulm – 18 h krun i 18,30 h Misa
- 13.05.2023. – Ulm, **10 h – priprava krizmanika** - Unterkirche
– 12,30 h krštenje Pavlović - Laichingen, 16 h – Misa
- 14.05.2023. – 6. uskr. nedjelja – **MAJČIN DAN**
– Skupljanje za Crkvu u Makedoniji
- 17.05.2023. – Ehingen: 17,30 h krun i 18 h Misa
- 18.05.2023. – **UZAŠAŠĆE GOSPODINOVO** – nedjeljni raspored
– **17 h – ispovijed krizmanika, roditelja - PROBA**
- 19.05.2023. – **Ehingen: 18 h: Misa s biskupom i predstavljanje**
krizmanika; predavanje o stanju Crkve u Makedoniji
- 20.05.2023. – Ulm: krštenje Šimunović –
16 sati – **SVETA KRIZMA** – skupljanje za Crkvu Mak.
- 21.05.2023. – 7. uskr. nedjelja – Zwiefalten

- 24.05.2023. – Ulm – 18 h krun i 18,30 h Misa
 25.05.2023. – EH + UL – eventualni izlet seniora
 27.05.2023. – Ulm: 11 h krštenje - Laichingen: 16 h – Misa
 28.05.2023. – **DUHOVI** - Mladi
 31.05.2023. – Ehingen: 17,30 h krun i 18 h Misa
 02.06.2023. – Ulm: prvi petak, 18 h ISP, + Misa + klanjanje
 03.06.2023. – Ehingen: 14 h krštenje, krizma, vjenčanje - Jurenc
 04.06.2023. – **PRESVETO TROJSTVO** - Mladi
 05.06.2023. – Zajednička priprava za krštenje
 08.06.2023. – **TJELOVO** – nedjeljni raspored

MISNE NAKANE

- 01.05.2023. – Ulm: + Anica Crvenković
 05.05.2023. – Ulm: + Ivo i Marko Oršolić
 07.05.2023. – Ulm: + Kristijan Pujić
 – Ehingen: + Manda i Ilija Majić
 13.05.2023. – Ulm: za duše u čistilištu (Marjanović)
 14.05.2023. – Ehingen: + Tonka Petričević
 – Ulm: + Joso i Mara Oršolić
 18.05.2023. – Ulm: za duše u čistilištu (Marjanović)
 – Ehingen: + Nikola, Ana i Milan Vuković
 20.05.2023. – Ulm: + Mato, Marko i Luca Klarić i za pok iz ob Klarić
 21.05.2023. – **Ehingen**: + Manda i Marko Bareš; + Katica i Jure
 Vuković – **Ulm**: za duše u čistilištu (Marjanović)
 28.05.2023. – Ulm: + za sve pok iz ob Pujić i Sabljak
 02.06.2023. – Ulm: za duše u čistilištu (Marjanović)
 04.06.2023. – Ulm: + Ivo Dominković i Janja Jurkić
 08.06.2023. – Ulm: za sve pok iz ob Julardžija
 – Ehingen: + Ivan i Zorka Nevjestić
 11.06.2023. – Ulm: + Iljo, Damljo, Marko i Ivo Oršolić
 – Ehingen: za sve pok iz ob Šimurina

PRVA PRIČEST – 7.05. u 13,30 h - SVETA KRIZMA – 20.05.2023. u 16 h

Impressum:

Izdaje HKZ Ulm – Ehingen; tel. **0731-23933; 07391 -7558824**

Glavni i odgovorni urednik: vlč. Niko Ikić, tel. **01522 5488820**

Tehnička obrada: Vesna Vukadin – četvrtak: 13-17; Ljiljana Frigan – petak 9-12

E-pošta: svetijosip.ulm@drs.de svetijosip.ehingen@drs.de web: www.kkgulm.de